

Sygn. akt V KK 86/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 maja 2018 r.
sprawy **L.O.**
skazanego z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 4 października 2017 r.,
sygn. akt IV Ka [...] /17,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego [...] w P.
z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt VIII K [...] /16,

p o s t a n o w i ł :

- I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- II. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego;**
- III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.D.-G., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 maja 2017 r. Sąd Rejonowy [...] w P., sygn. akt VIII K [...] /16, uznał L.O. za winnego tego, że w dniu 9 września 2015 r. w budynku Sądu Okręgowego w P. znieważył funkcjonariusza Policji mł. asp. M.B. kierując pod jego

adresem słowa wulgarne i naruszył jego nietykalność cielesną poprzez splunięcie na jego twarz, podczas i w związku pełnienia przez pokrzywdzonego obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 listopada 2014 r. w sprawie XII K [...] /14, tj. popełnienia występku z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony oraz jego obrońca.

Oskarżony L.O. zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze, zarzucając Sądowi brak obiektywizmu, który miał istotny wpływ na treść wyroku i wniósł o uniewinnienie lub cofnięcie sprawy do ponownego rozpoznania do sądu w innym mieście.

Obrońca oskarżonego, która zaskarżyła wyrok w części, tj. co do punktu I., wyrokowi temu zarzuciła obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

„1) naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego polegającą na niesłusznym uznaniu, że oskarżony L.O. dopuścił się przypisanego czynu z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza sprawstwa oskarżonego.

2) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego”.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 4 października 2016 r. Sąd Okręgowy w P. w Wydział IV Karny - Odwoławczy, sygn. akt IV Ka[...] /17, zmienił zaskarżony wyrok poprzez eliminację z opisu faktycznego i prawnego ustaleń dotyczących recydywy z art. 64 § 1 k.k., a wymierzoną karę obniżył do 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od przedmiotowego orzeczenia sporządziła i wniosła obrońca skazanego L.O., zarzucając rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci:

„- art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. poprzez nieuchylenie przez Sąd II instancji wyroku Sądu I instancji, pomimo tego, że wystąpiły zdaniem skazanego L.O., okoliczności wywołujące uzasadnione wątpliwości co do bezstronności składu orzekającego w postępowaniu pierwszo instancyjnym;

- art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie nieprawidłowej kontroli wyroku Sądu I instancji i niedostrzeżenie, że Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji niesłusznie uznał L.O. winnym zarzucanego mu czynu;

- art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie nieprawidłowej kontroli wyroku Sądu I instancji i niedostrzeżenie, że w niniejszej sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości, które powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego i w związku z tym skutkować uniewinnieniem L.O.”.

Podnosząc wskazane zarzuty obrońca oskarżonego wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w P.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wnosił o oddalenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który – co do zasady – winien być skierowany przeciwko prawomocnemu wyrokowi sądu odwoławczego, kończącemu postępowanie. Oznacza to, że zarzuty kasacyjne powinny odnosić się do kwestii związanych ze sposobem procedowania i treści rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji, którego podstawowym obowiązkiem jest rozpoznanie wniesionych przez strony apelacji. Stosownie do treści art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, a następnie, jeżeli zachodzi taka potrzeba, sporządzić uzasadnienie swojego orzeczenia stosownie do

wymagań wynikających z art. 457 § 3 k.k. Analiza rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego wskazuje, że Sąd ten z powyższych obowiązków wywiązał się rzetelnie i starannie. Motywacyjna część wyroku dowodzi, że Sąd rozpoznał wszystkie zawarte w apelacjach zarzuty i swoje stanowisko w tej mierze należycie uzasadnił. Nie dziwi zatem fakt, że kasacja nie formułuje jakichkolwiek zarzutów godzących wprost w rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. Nadzwyczajny środek zaskarżenia powtarza zarzuty apelacyjne i stanowi niedopuszczalną próbę spowodowania ponowienia kontroli instancyjnej w postępowaniu kasacyjnym. Wywody kasacji nie uzasadniają wymaganego w świetle art. 523 k.p.k. zaistnienia rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, stanowiąc jedynie wyraz niegodzenia się z rozstrzygnięciem Sądu odwoławczego i argumentacją uzasadnienia jego wyroku.

Zarzuty zawarte w kasacji, nie dość że skierowane są w istocie przeciwko orzeczeniu Sądu pierwszej instancji, to w rzeczywistości zmierzają do zakwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych. Jako swoistą bazę prawną zarzutu przywołano przepis art. 438 pkt 2 k.p.k. Przepis ten nie może stanowić podstawy zarzutów kasacyjnych, bowiem zawiera on jedynie katalog przyczyn odwoławczych, uzasadniających uchylenie lub zmianę orzeczenia w postępowaniu odwoławczym, w razie ich stwierdzenia. Nie wystarczy zatem wskazanie, że w toku postępowania doszło do obrazy przepisów procedury karnej, konieczne jest bowiem podanie konkretnego przepisu procesowego, który w ocenie skarżącego został naruszony, i to rażąco, a następnie wykazanie, iż naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku. Aby uczynić zadość temu obowiązkowi autor kasacji wymienił jako obrażone przepisy art. 41 § 1 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k.

Żaden z tych przepisów nie mógł jednak, w realiach rozważanej sprawy, zostać naruszony.

Za nietrafny należało uznać zarzut naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. Zdaniem autora kasacji, rozpoznawanie sprawy nastąpiło z naruszeniem wskazanej regulacji prawnej, bowiem istniała uzasadniona wątpliwość co do bezstronności sędziego orzekającego w pierwszej instancji. Analiza przedstawionego przypadku, według Sądu Najwyższego wykazała jednak, że taka sytuacja nie miała miejsca. Zgodzić się trzeba ze stanowiskiem wyrażonym przez prokuratora w odpowiedzi na kasację,

że tego rodzaju opinie nie znalazły żadnego potwierdzenia. Oskarżony w toku postępowania sądowego wielokrotnie składał wnioski o wyłączenie sędziów Sądu Rejonowego w P., które nie zostały uwzględnione. Taka procedura nie ominęła także Sędziego rozpoznającego sprawę skazanego, którego L.O. uznawał za stronnictwo, wobec bliskiej znajomości z funkcjonariuszami Policji, pełniącymi obowiązki w siedzibie Sądu. Stąd też sformułowanie zarzutu obrazy art. 41 § 1 k.p.k. jawi się wyłącznie jako nieudolna próba podważenia wiarygodności i zaufania Sądu rozpoznającego sprawę skazanego.

Podobnie rzecz się ma z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy rozpoznał podnoszone w apelacjach zarzuty i swoje stanowisko w tym zakresie uzasadnił. Sąd ten nie prowadził postępowania dowodowego, nie oceniał też na nowo dowodów zgromadzonych i wprowadzonych do procesu w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, zatem nie mógł naruszyć zasady swobodnej oceny dowodów, czy też obowiązku oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Nie ma również podstaw by twierdzić, że u podstaw skarżonego kasacją wyroku legło naruszenie zasady *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.). Należy w tym miejscu przypomnieć, że istotą tej zasady jest nakaz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Do naruszenia wskazanego przepisu dojdzie zatem wówczas, gdy organ procesowy stwierdzi zaistnienie w sprawie niedających się usunąć wątpliwości i nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego. Z wywodów Sądów obu instancji nie wynika, by miały one tego rodzaju wątpliwości, zatem nie istniała potrzeba rozstrzygnięcia ich na korzyść oskarżonego.

Z tych powodów należało orzec jak na wstępie.